

گزارش صحنه

نهمین جشنواره بین المللی تئاتر دانشگاهی ایران

رضا آشفته

نهمین جشنواره بین المللی تئاتر دانشگاهی ایران از یکم تا نهم فروردین ماه با شرکت ۱۳ نمایش از شهرستان‌ها، ۱۸ نمایش از تهران و ۴ گروه خارجی در تالارهای دانشکده سینما و تئاتر، دانشکده هنرهای زیبا، موسسه آموزش عالی سوره، فارابی و مولوی برگزار می‌شود. در نشست مطبوعاتی نهمین جشنواره بین المللی تئاتر دانشگاهی ایران که در ساختمان وزارت علوم، تحقیقات و فناوری ساعت ۱۰ صبح روز سه‌شنبه ۲۲ فروردین‌ماه برگزار شد، عباس اقسامی دبیر اجرایی این جشنواره اعلام کرد: «امسال جشنواره با شرکت ۱۳ اثر برگزیده از مناطق جنوب (هرمزگان)، غرب (کردستان) و شمال (گیلان) و ۱۸ اثر از تهران برگزار می‌شود.» وی افزود: «برای آنکه دانشکده‌های تئاتر حضور بهتری در برگزاری جشنواره داشته باشند از اساتید دانشکده‌ها دعوت کردیم که در مرحله اول آثار دانشکده‌های تهران را مورد بازبینی قرار دهند. در این مرحله ۳۰۹ نمایش مورد بازبینی قرار گرفت و ۶۵ اثر در مرحله دوم توسط دکتر محمدرضا خاکی، ناصر آقایی، کتایون فیض‌مردی و فرزاد معافی مورد بازبینی قرار گرفت و در نتیجه ۱۸ اثر برای شرکت در جشنواره برگزیده شدند. همچنین امسال ۲۸۸ اثر از دانشگاه‌های شهرستانی برای شرکت در مناطق سه‌گانه مورد بازبینی قرار گرفت که از این مناطق ۱۳ اثر مجوز حضور در جشنواره را دریافت کردند. البته هدف از بازبینی‌ها گزینش کارها براساس کیفیت ساختاری و محتوایی بوده است.» همچنین امسال در بخش نمایشنامه‌نویسی ۲۲۳ اثر از دانشجویان دانشگاه‌های ایران توسط فرزاد معافی، سعید اسدی و مرصیه ازگلی داوری شد که در مجموع ۱۰ اثر برگزیده برای چاپ و نشر برگزیده شد. امسال قرار است به اثر اول جایزه «اکبر رادی» اهدا شود و به مناسبت نهمین دوره برگزاری جشنواره به ۹ اثر بعدی نیز جوایزی اهدا خواهد شد.

■ بخش خیابانی

در بخش خیابانی ۷۵ اثر به صورت فیلم مورد بازبینی قرار گرفت. هیأت بازبینی آثار خیابانی متشکل از منوچهر اکبرلو، لیلی مقیمی و قادری پناه در نهایت ۸ اثر خیابانی را برای اجرا در بخش اصلی و ۳ اثر را برای بخش ویژه انتخاب کردند. این آثار در مجموع ۷۰ اجرا در بوستان شهر، خانه هنرمندان، کاخ گلستان، تربیت مدرس، کاخ نیاوران، فضای باز پارک دانشجو، فضای باز تالار سمندریان، تالار فارابی، فرهنگسرای دانشجو و فضای باز تالار مولوی خواهند داشت. در بخش نمایشنامه‌خوانی ۷ اثر ترجمه و ۷ اثر تلفیقی توسط دانشجویان شرکت دارند که در خانه کوچک دانشکده هنر و معماری دانشگاه آزاد خوانده می‌شوند. در بخش عکاسی نیز از بین ۱۵۰ اثر ارسال، ۶۰ اثر برای شرکت در نمایشگاه عکس انتخاب شده است. در بخش نمایش‌های تئاتر نیز از بین ۲۴ نمایش ارسال شده به دبیرخانه جشنواره، ۴ اثر از کشورهای مکزیک (میسرات ادیپ- به کارگردانی رادول والس)، فرانسه (کمیل کلود)- به

کارگردانی شارل گانزوالس)، لهستان (رطوبت)- به کارگردانی برزسکا منجیک) و کاری مشترک از ایران و فرانسه (ادیپ- به کارگردانی فابریس) برای حضور در نهمین جشنواره بین المللی تئاتر دانشگاهی ایران انتخاب شده‌اند.

■ کارگاه‌های آموزشی

امسال ۶ کارگاه آموزشی با شرکت اساتدانی از کشورهای فرانسه، لهستان، ترکیه، کانادا، آلمان و ژاپن برگزار می‌شود. چارلز گونزوالس درباره «بازیگری» از لهستان، مازدیک درباره «بازیگری و کارگردانی» از فرانسه، لوسیانو لوگنا و ابلو گوگودا درباره «تئاتر خیابانی آگوستو بوال» از کانادا و ترکیه، علیرضا کوشک‌جلالی درباره «نمایشنامه‌نویسی و کارگردانی» از آلمان، آشیزووا درباره «محصول مشترک» از ژاپن و فابریس نیکوت درباره «تربیت بازیگر و عوامل فنی- محصول مشترک» از فرانسه برگزارکننده کارگاه‌های آموزشی خواهند بود.

■ بکت، ساتر و اویسن

همچنین به مناسبت گرامیداشت ساموئل بکت، ژان پل ساتر و هنریک ایبسن جلسات سخنرانی و نقد و بررسی توسط اساتدانی مانند پرفسور احمد کامیابی مسک، بهزاد قادری، دکتر مسعود دلخواه، دکتر فرشیید ابراهیمیان، علی اکبر علیزاد و نجف درباندیری برگزار می‌شود. همچنین فیلم تئاتر نمایش‌هایی مانند «آخرین نوار کراپ»، «آه! ای روزهای خوشی»، «در انتظار گودو» (ساموئل بکت)، «خانه عروسک» و «جان کابریل بورکمن» (هنریک ایبسن) و «گوشه نشینان» (ژان پل ساتر) در سالن سینما موسسه آموزش عالی سوره هر روز در دو نوبت ۱۰ صبح و ۱۳ ظهر اکران می‌شود. ایرج محرمی دبیر نهمین جشنواره بین‌المللی تئاتر دانشگاهی ایران همچنین در این نشست خبر از انتشار «کتاب‌شناسی نمایش در ایران از آغاز تا ۱۳۸۴» در دو جلد و «کتاب‌شناسی پایان‌نامه‌های نمایش» در دو جلد داد و گفت: «اگر به زودی مجوز انتشار کتاب «تئاتری‌های جدید نمایشنامه‌نویسی» آماده شود، با چاپ آن یکی از مهم‌ترین کتاب‌ها در درباره نمایشنامه‌نویسی را در اختیار علاقه‌مندان قرار خواهیم داد.» وی در ادامه به گزینش دو نمایش از آثار هشتمین دوره برای حضور در جشنواره هنر لهستان و حضور دو نمایش نیز در جشنواره هلند اشاره کرد و گفت: «ستوان فرهنگی وزارت علوم، تحقیقات و فناوری تمایل خود را برای شرکت آثار برگزیده در جشنواره‌های بین‌المللی اعلام کرده‌اند.»

تئاتر و تلویزیون

خشیار مستوفی از زبان حمید لولایی

از پتر سلرز تا خشیار مستوفی

مهدی عزیزی

البته بازی من در «چند می گیری گریه کنی» خیلی از روی علاقه نبود. به این دلیل که یک کار ملودرام بود و شخصیت خشیایار مستوفی در مجموعه‌های «زیر آسمان شهر»-مهران غفوریان به محبوب‌ترین شخصیت تلویزیون در سال‌های اخیر بدل شده است. با آن که او در چند مجموعه داستانی مثل «آقای آبی»، «محاکمه»، «عید آن سال‌ها» و «خانه‌به‌دوش» نیز حضوری پررنگ و موفق داشت، اما حضور مجدد او در نقش خشیایار مستوفی و همکاری‌اش با مجموعه «زندگی به شرط خنده» مهدی مظلومی و دریافت سیمغ بلورین بهترین بازیگر مکمل مرد در بیست‌وپه‌چهارمین جشنواره بین‌المللی فیلم فجر به‌خاطر بازی در فیلم «چند می گیری گریه کنی» سبب شد تا چند روز پیش از سال نو در محل تصویربرداری مجموعه «زندگی به شرط خنده» با او گفت‌وگو کنیم.

■ پس از «زیر آسمان شهر» بعد به نظر می‌رسید که دوباره شخصیت خشیایار مستوفی را بازی کنید علت آفرینش مجدد این نقش چه بود؟
علت اصلی‌اش این بود که مردم این شخصیت را دوست داشتند و سه، چهار سالی که از پخش زیر آسمان شهر می‌گذرد با مردم که روبه‌رو می‌شوم با این پرسش که چرا دیگر بازی نمی‌کنید؟ نقش خشیایار را تکرار نمی‌کنید؟ مواجه می‌شدم و من همیشه درصدم بودم تا در شرایط مطلوبی این نقش را تکرار کنم. وقتی «زندگی به شرط خنده» به من پیشنهاد شد، فکر کردم که بهترین موقعیت برای تکرار شخصیت خشیایار مستوفی است. با توجه به اینکه من این نقش را هیچ‌گاه ارزان‌نفر وخته‌ام و آن را سبک نکردم، همواره این مطلب در ذهن من تداعی می‌شد که باید شرایط خاصی پیش بیاید تا من این نقش را فقط و فقط به‌خاطر مردم تکرار کنم. در هر صورت آنچه که مردم دوست دارند برای بازیگر اهمیت دارد. من به‌هم‌زبانگ هستم و انتظارات مردم برابم بسیار مهم است. هنگامی که دیدم نقش کنونی به نقش خشیایار مستوفی نزدیک است آن را قبول کردم. همان‌طور که می‌دانید قصه حول شخصی می‌گردد که سرایدار یک خانه بزرگ متعلق به مردی ثروتمند است که به همراه فرزندش (رضا داوودنژاد)، عروسی (سحر ولدبیگی)، پسرخوانده صاحبخانه (علی صادقی) و دوست پسر صاحبخانه (یوسف تیموری) زندگی می‌کند.

■ در واقع بازی این نقش (خشیایار) پیشنهاد شما بود؟
بله. البته وقتی که مهدی مظلومی نقش را به من پیشنهاد کردند، قبول نکردم. چند روز با خودم کلنجار می‌رفتم که انجام کار صحیح است یا نه. تا اینکه در یک جمع بندی کلی با مهدی مظلومی به این نتیجه رسیدیم که ظاهر شخصیت را حفظ کنیم. حتی اسم‌اش را هم تغییر ندهیم. چون با تغییر اسم نقش هم بیننده اذیت می‌شد و هم من. در نتیجه‌ ظاهر خشیایار مستوفی «زندگی به شرط خنده» با خشیایار مستوفی «زیر آسمان شهر» فرقی نکرد. تنها سه، چهار سال پیرتر شد. از اینکه بار دیگر یوسف تیموری را به فرزند ی قبول کنم، آن را رد کردم و ترجیح دادم که موقعیت آنها با یکدیگر کاملاً فرق کند.

با این اوصاف شاید بتوانم بار دیگر این نقش را تکرار کنم. همان‌طور که می‌دانید کمدین‌ها همیشه صاحب سبک و سیاق خاصی هستند که آن سبک را در کل کارهایشان تکرار می‌کنند. اما از آنجایی که ساختار قصه‌ها ما ضعیف است نمی‌شود این تیپ‌ها را به‌صورت دنباله‌دار در آنها گنجانند. فضای داستان‌های ما خیلی محدود است و حیف است که ما از نقش‌ها بی‌مورد استفاده کنیم. با تمام این تعاریف من از کلیت کار راضی هستم و تا اینجا یی کار از داستان و بازی بازیگران دیگر لذت برده‌ام. به‌نظر می‌رسد سریال در میان مردم هم جا افتاده است.

■ «چند می گیری گریه کنی» شاهد احمدلو مهمترین تجربه سینمایی شما است؟
در گذشته نقش‌های من در سینما کوتاه و تک‌سکانسی بوده است. اما نقش‌های اول و دوم در فیلم‌های بلند یی مثل «کلید ازدواج» و «مرد عوضی»، «آخرین لحظه» و «رقص شبان» و «چند می گیری گریه کنی» و «اگه می تونی منو بکش» بود.

در گذشته نقش‌های من در سینما کوتاه و تک‌سکانسی بوده است. اما نقش‌های اول و دوم در فیلم‌های بلندی مثل «کلید ازدواج» و «مرد عوضی»، «آخرین لحظه» و «رقص شبان» و «چند می گیری گریه کنی» و «اگه می تونی منو بکش» بود. در تلویزیون بر روی قصه مانور داد. در تلویزیون

اصولاً ۱۰ درصد اول کار نوشته می‌شود و مابقی در حین کار اتفاق می‌افتد.

■ وقتی آدم خودش را جای شما می‌گذارد، احساس خستگی بسیار می‌کند! با کشیدگی عضلات صورت ه‌رشب چگونه کنار می‌آیید؟

بارها پیش آمده که دوستان صمیمی‌ام گفته‌اند تو در کارت خیلی انرژی صرف می‌کنی. . . . این کار را نکن. اما من همواره یک بعد دیگر قصیه را هم دیده‌ام. با وجود آن که در این نقش تمام عضلات صورت من درد گرفته، اعصابم ضعیف شده و لرزش دستم بیشتر، اما برای من مهم نیست. برای من بیننده مهم‌تر است. من با وسواس فراوان کاری خود را تیار بیننده می‌کنم. ملت ایران برای من بسیار ارزشمند هستند و دارای شعور فراوان. باید برایشان سنگ تمام گذاشت. باید کاری کرد که بیننده پس از تماشا ی برنامه از دقت و انرژی که گذاشته، احساس ذمات نکند.

■ تا چه اندازه به شخصیت خشیایار تعلق خاطر دارید؟
اوایل همیشه همراه من بود اما بعدها آن را از خود جدا کردم. وقتی وارد لوکیشن می‌شوم و مرا گرم می‌کنند تا لحظه‌ای که گرم را از صورتم پاک کنم خشیایار هستم پس از آن سعی می‌کنم فراموش کنم. در حقیقت خودم را از نقش خالی می‌کنم تا ساعت بر خانواده‌ام نگذارم. اما به صورت کلی خیلی شخصیت را دوست دارم و با آن عجین هستم. گاهی اوقات مانند یک دوست با او صحبت می‌کنم، صلاح کارش را گوشزد می‌کنم و خلأهای کاری‌اش را روتوش می‌کنم.

■ در این چند سال کار تئاتر نکرده‌اید؟

واقعیت این است که تاتر به لحاظ اقتصادی خیلی مقرون به‌صرفه نیست. کار کردن در تلویزیون به‌صورت روتین مسائل فراوان‌تری دارد- حس قطع و وصل می‌شود. باید مواظب روحیه و رکود بود. اما کار تئاتر یکسان‌تر است. ممکن است در عرض دو ساعت انجام شود. تنها مشکلی که دارد وجهه اقتصادی آن است که مقرون به صرفه نیست.

■ پیگیر تئاترهایی که اجرا می‌شوند، هستید؟
بله. حتماً. تئاتر هم یی رویم و گاهی اوقات درصدم تولید نمایشنامه‌های خاصی هم برمی‌آیم. اتفاقاً چند روز پیش با دوستان صحبت می‌کردیم که نمایشی را تهیه کنیم و به سالن اسد گرگانی، گرگان ببریم. **■ در طول مدتی که کار کردید کار با کدام نقش مجموعه، گروه و عوامل را دوست داشتید؟**
نقش پزشک احمدی در محاکمه به کارگردانی «حسن هدایت» را دوست داشتم. این نقش به علت دولاویه بودنش برایم بسیار جذاب بود. پزشک احمدی، آدمی بود که با وجود جنایت‌هایی که می‌کرد نماز می‌خواند و روزه می‌گرفت و به خودش می‌بالید که از رضاشاه دستور می‌گیرد. دوستان من مثل آقای انتظامی که

پزشک احمدی را دیده بودند به من می‌گفتند تو حتی از خود پزشک احمدی هم بهتر هستی. خاطرات بسیار شیرینی با این گروه داشتم. ضمن اینکه کار با گروه رضا عطاران هم بسیار مطلوب بود. مهران غفوریان، مهدی مظلومی و مجموعه ساعت‌خوش هم که جای خود را دارد.

■ تا به حال پیش نیامده که دوست داشته باشید با کارگردان خاصی کار کنید؟
نه! اما اصولاً دوست دارم با کارگردانان باشعور که خود صاحب سبک هستند کار کنم. اصولاً در کارهایم خواسته‌هایم برآورده می‌شود و زیاد احساس خلأ نمی‌کنم و به صورت کلی خیلی متکی به کارگردان نیستم. خشیایار مستوفی روزهای اول یک آدم جدی و یک سرایدار قبراق و چالاک بود. بعد از اینکه هفت، هشت قسمت ضبط شد من نقش را تغییر دادم و آن را بارور کردم.

■ دغدغه نوشتن ندارید؟ پیش نیامده تا حالا کاری را کارگردانی کنید؟

نه چندان! ترجیح می‌دهم در حرفه خودم متخصص باشم و سبک منحصربه‌فردی را به‌وجود بیاورم.

کارگردانی به شکل رایج امروز کاری ندارد. اما کارگردانی سواد و دانش مخصوص به خود را می‌خواهد. عشق و علاقه من به بازیگری است. از این شاخه به آن شاخه پریدن را دوست ندارم، اما شاید در آینده هنگامی که دیگر ایفای نقش نکنم، کاری در این زمینه انجام دهم.

■ الگو و شخصیت مشوق شما در بازیگری چه کسانی بوده‌اند؟

هنگامی که در دوران نوجوانی حرکات چاپلین را تقلید می‌کردم مادرم مرا تشویق می‌کرد تا اینکه حرفه را دنبال کنم. کارهای چارلی چاپلین را دوست داشتم و آن را به ذهن می‌سپردم. بازی پرویز فنی‌زاده در فیلم رگبار هم به نوبه خودش تأثیرگذار بود. در آن زمان ادای انسان‌های روشنفکر را درمی‌آوردم. یادم می‌آید که فیلم‌های «مراد آله» و «همای سعادت» چه اثری که در سالن‌های تئاتر بسزایی به روی من گذاشت. در دوران جوانی هم کارهای کمدی پتر سلرز و لویدوین کمک می‌کرد. اما هیچ‌گاه آنها را الگوی دقیق کاری‌ام قرار نمی‌دادم. همیشه آنها را برای آموزش مد نظر داشتم و حرکات جدید و نو از خود ابداع می‌کردم.

■ به‌طور کلی انگیزه‌ها و دغدغه‌هایی که بازیگر را از حالت ایستایی خارج می‌کند چیست؟ چه انرژی شما را به یکی از مطرح‌ترین چهره‌ها تبدیل کرد؟

بازیگر به صورت کلی باید بازیگر به دنیا آمده باشد و حسن بازیگری در خوش جریان داشته باشد. به‌رغم آن که بعضی از دوستان فکر می‌کنند با ۴ سال دانشگاه رفتن با گذراندن دوره‌های آموزشی موسسات می‌شود بازیگر شد، بنده معتقدم که نمی‌شود. البته رفتن به دانشگاه و داشتن وجه تئوریک قصیه به این مسئله کمک می‌کند اما داشتن جوهره بازیگری بر داشتن دانش غالب است. بازیگر واقعی یک شبه ستاره نمی‌شود. اما مقوله مهم دیگر آن است که افرادی وجود دارند که بدون سواد آکادمیک، جوهره بازیگری و حتی چهره خوب می‌خواهند بازیگر شوند. این افراد تنها عاشق بازیگری‌اند. باید این حقیقت را قبول کرد که این افراد لطمات بسیاری می‌بینند و عمرشان را تلف می‌کنند. من هم که اینجا نشسته‌ام عشق پزشک بودن دارم اما مگر می‌شود بدون تحصیلات و زحمت نگشیده وارد اتاق عمل شوم؟ این افراد باید حریف بازیگری بی‌رحم است. از بین پنجاه نفر تنها ۲ نفر بازیگر می‌شوند. راه پیچاپیچ این مقوله در ازای از دست دادن همه زندگی باید طی شود. نمی‌شود راحت زندگی کرد، تفریح کرد و شغل دیگری داشت و در عین حال بازیگر هم بود. تمام بازیگران برجسته دنیا زجرهای بسیاری کشیده‌اند تا ماندگار شده‌اند.

■ امروز حمید لولایی وقتی به گذشته نگاه می‌کند چه احساسی دارد؟ احساس غرور می‌کند؟ نه؟

بله. البته غرور سالم. نتیجه زحماتی که کشیده‌ام را می‌بینم. همین که همه مرا دوست دارند برایم کافی است. من تنها خواسته‌ام که محبوبیتم حفظ شود و همیشه از خداوند خواسته‌ام که ظرفیت این تشویق‌ها را داشته باشم.

■ اهل مطالعه هستید؟

خیلی کم. شاید ۱۰درصد. کتاب‌هایی که سالیان پیش خریدم‌ام امروز دکور خانه است. اوایل خیلی می‌خواندم. اما در ده سال اخیر فرصت چندثانی نداشته‌ام. البته متن‌هایی که باید خوانده‌شود را که حتماً می‌خوانم.

■ روزنامه چطور؟

تنها روزنامه‌های تخصصی مربوط به حرفه‌ام که سینما و تلویزیون باشد.

■ آرزوهای حمید لولایی برای سال ۸۵ چیست؟

آرزو می‌کنم بتوانم یک آپارتمان ۱۰۰ متری بخرم تا خانواده‌ام در رفاه نسیی باشند و امیدوارم در سال جدید دو مجموعه داستانی (سریال) خوب کار کنم و اگر در سینما هم کار خوبی پیشنهاد شود، خوب می‌شود.

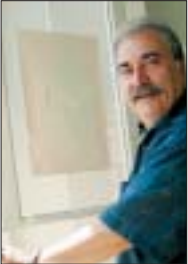
■ و برای کشور؟

امیدوارم فرهنگ کشور متعالی‌تر و جهانی‌تر شود و امیدوارم فیلم قاعده بازی کاری از احمدرضا معتمدی که از کارگردانان مطرح کشور ما است در جشنواره‌های خارجی مطرح شود.

دوشنبه ۲۸ فروردین ۱۳۸۵

اخبار صحنه

روز جهانی تئاتر و امیدواری هادی مرزبان

تاکسون بزرگ‌ترین معضل تئاتر کشور، کمبود بودجه و مسائل مالی بوده، بنابراین افزایش بودجه در جهت ارتقای سطح کیفی آثار نمایشی می‌تواند موثر باشد. هادی مرزبان در آستانه برگزاری روز جهانی تئاتر با اعلام این مطلب در گفت‌وگو با سایت ایران تئاتر، گفت: «به‌طور کلی باید هنرمندان تئاتر به لحاظ اقتصادی تامین باشند و دغدغه و نگرانی گذران روزمره و معشیت نداشته باشند تا بتوانند به‌طور مطلوب به فعالیت خود ادامه دهند. اما به اعتقاد من باید بودجه‌ای که در نظر گرفته می‌شود به‌طور مساوی و برحسب توانمندی، پشینه و نحوه فعالیت هنرمندان تقسیم شود.» مرزبان در خصوص روز جهانی تئاتر اظهار کرد: «به‌نظر من برگزاری روز جهانی تئاتر با همکاری ارگان‌های مختلف اتفاق خرسندکننده‌ای است و نشان دهنده این است که برای هنر تئاتر ارزش و اهمیت قائل شده‌اند. امیدوارم که ما اهل تاتر شایستگی این اهمیت را داشته باشیم.» آرزو دارم با برگزاری این روز که سمبل تئاتر است، طی امسال بتوانیم آسوده‌تر و بهتر از سال گذشته فعالیت هنری داشته باشیم.» گفتنی است مرزبان از اوایل اردیبهشت ماه تمرینات تازه‌ترین کار خود با عنوان «زیر گذر سقاخانه» نوشته اکبر رادی را آغاز می‌کند.

محمد رحمانیان و روزهای رادیو

محمد رحمانیان، اردیبهشت امسال با دو نمایش «فنز» و «تازتوف» به کانادا و فیلیپین سفر می‌کند. به گزارش سایت ایران تئاتر، رحمانیان نویسنده و کارگردان تئاتر قرار است «فنز» را در دو شهر کانادا اجرا کند و پس از آن راهی مانیل فیلیپین شود تا نمایش «تازتوف» را در جشنواره رومانی (سینایا) به همراه نمایش «درس» یونسکو اجرا دهد. در جشنواره دو سالانه جهانی ITI که هر دو سال یک‌بار در یکی از شهرهای جهان برگزار می‌شود، حضور خواهد داشت. این دو سالانه از ۲۶ اردیبهشت تا ۸ خرداد ادامه دارد و در کنار اجرای نمایش‌ها، برگزاری ورک‌شاپ‌هایی نیز در برنامه این جشنواره است که ما هم شرکت کنندگان هستیم و هم یک روز اجرا کننده آن ورک‌شاپ خواهیم بود.» وی این جشنواره را یک جشنواره آموزشی، دانشجویی معرفی کرد و افزود: «در بخش ورک‌شاپ‌ها تمریناتی را که برای تحلیل شخصیت‌ها، درس و واحدهای دانشگاهی و راه‌های رسیدن به نقش انجام می‌دهیم، به کشورهای دیگر نشان می‌دهیم. کشورهای دیگر نیز همین کار را انجام می‌دهند تا اساتید با شیوه کار یکدیگر آشنا شده و دانشجویان شکل‌های کار و تمرین را ببینند.»

وی درباره جشنواره دو سالانه ITI گفت: «دو سال قبل این جشنواره در مکزیک و در شهر ساحلی «تام‌پیکو» برگزار شد که ما سه نمایش «مغ اوخونا» و «ترانه‌های ایرانی» را اجرا کردیم. همان سال قرار شد دو سالانه بعد در فیلیپین برگزار شود طی مراسمی پرچم این جشنواره از طرف شهردار تام‌پیکو به شهردار مانیل داده شد.» این کارگردان تئاتر سپس درباره سفر نمایش «فنز» به کانادا گفت: «این سفر در ادامه برنامه سفرهای «فنز» برنامه‌ریزی شده که دو سفر آن پیشتر انجام شد. سفر سوئد و دوبی را قبلاً داشتیم و امسال هم به دعوت گروه ایرانیان ساکن کانادا به این کشور سفر خواهیم کرد. ابتدا قرار بود در چهار شهر تورنتو، اتاوا، ونکوور و مونترال اجرا داشته باشیم که به‌دلیل مشغله پرویز پیرستوی مجبور شدیم به دو شهر ونکوور و تورونتو اکتفا کنیم. در حال حاضر نیز در حال مذاکره هستیم که مدت زمان بیشتری از پرویز پیرستویی بگیریم، شاید بتوانیم در هر چهار شهر اجرا داشته باشیم.» رحمانیان افزود: «این سفر به همت سعید آروند است انجام می‌شود. ششم اردیبهشت حرکت خواهیم کرد و هشتم اردیبهشت اولین اجرای خود را در شهر ونکوور انجام می‌دهیم. روزهای ۱۱، ۱۲، و ۱۳ و ۱۴ اردیبهشت نیز در سالن آمفی تئاتر دانشگاه یورک تورنتو اجرا خواهیم داشت. فروش بلیت برای این اجراها هم آغاز شده است.»

وی از برنامه سفرهای آینده «فنز» به کشورهای آلمان، فرانسه و انگلستان خبر داد و افزود: «انجام این سفرها منوط به آزاد بودن وقت اعضای گروه در آن دوره زمانی خواهد بود. برای مثال همین سفر که از شهریورماه برنامه‌ریزی‌های آن انجام شده بود به دلیل مشکلات تالار وحدت یکی از اعضا به صورت نیمه‌کاره انجام می‌شود.» این نویسنده که قرار است نمایش «روزهای رادیو» را در سال جاری و در تالار وحدت روی صحنه ببرد درباره این نمایش گفت: ««روزهای رادیو» را در شهر یوی و مهر خواهیم کرد. این نمایشنامه نوشته خود من است و به تاریخ چهارساله رادیو ایران، سال‌های ۱۳۳۱ تا ۱۳۳۴ می‌پردازد. تمرین این نمایش را از مردادماه شروع خواهیم کرد.» وی ادامه داد: ««روزهای رادیو» دارای هشت پرستوژ اصلی است اما به جز آنها، ۳۰ بازیگر نیز در این کار حضور خواهند داشت و یکی از دلایل انتخاب تالار وحدت برای اجرای این نمایش نیز تعداد زیاد بازیگران است.»

کارگردان نمایش «پل» با اشاره به اجراهای متعدد نمایش «فنز» و حضورش در جشنواره تئاتر فجر درباره تازه نگه داشتن یک اثر نمایشی در طول زمان گفت: «هر ده تا دوازده روز یک‌بار «فنز» را تمرین کرده‌ایم. در غیر این صورت متن به مرور زمان در حافظه بازیگر کمرنگ خواهد شد. نمایش «تازتوف» نیز به صورت روخوانی و هر ۱۰ تا ۱۵ روز یک‌بار تمرین می‌شود. در حال حاضر نیز با اینکه خودم حضور نداشته‌ام گروه تمرینات خود را شروع کرده‌اند.»